

Sygn. akt IV CSK 72/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku H. Z.
przy uczestnictwie W. Z. i M. M.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy M. M. i W. Z. zaskarżyli postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 kwietnia 2018 r., wydane w sprawie o podział majątku wspólnego i dział spadku, skargą kasacyjną, którą oparli na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. Skarżący wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Wskazali, że „zaskarżone postanowienie narusza jednolitość orzecznictwa, zasady postępowania i wykładnię prawa w zakresie postępowań działowych. Z powodu rażącej wadliwości zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne z dorobkiem orzecznictwem SN i praktyką sądów powszechnych. W tym sensie godzi w interes publiczny polegający na zaufaniu do jednolitego orzecznictwa sądów w oparciu o zakorzenione zasady wykładni prawa.” Twierdzili, że wykazali, iż „naruszenie prawa procesowego i materialnego przez Sąd Okręgowy miało charakter ewidentny, dostrzegalny już na etapie prostej analizy sprzeczności stanowiska tego sądu z przepisami prawa i ugruntowanym orzecznictwem sądów. Zdaniem skarżących, naruszenia tak fundamentalnych zasad postępowania działowych, jak m.in. z art. 618 k.p.c., spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skarżący nieskutecznie powołali się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Prawidłowe uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02,

OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” jej zasadności, nie może natomiast sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź samych tylko podstaw, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

W uzasadnieniu wniosku uczestników brak argumentacji prawnej przekonującej o oczywistym charakterze wskazanych w skardze naruszeń prawa, prowadzących do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, co mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. O spełnieniu przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie decyduje samo, nawet oczywiste, naruszenie przepisu prawa materialnego lub procesowego, ale wykazanie, że naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście błędnego orzeczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2017 r., IV CSK 174/17, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17, niepubl. i z dnia 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 555/17, niepubl.).

Argumentacji prawnej przekonującej o takim charakterze wytkniętych naruszeń nie może zastąpić opatrywanie zarzutów stawianych przez skarżących własną oceną o „rażącym” i „oczywistym” naruszeniu prawa przez Sąd drugiej instancji. Skarżący, którzy uzasadnienie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi ograniczyli do powtórzenia niektórych zarzutów kasacyjnych, uzupełnionych uwagami o ewidentnym charakterze zarzucanych naruszeń prawa oraz o sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z dorobkiem judykatury, nie wykazali przesłanki decydującej o przyjęciu skargi do rozpoznania.

Należy uzupełniająco przypomnieć, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień zaskarżonych rozstrzygnięć.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestników do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 520 § 1 k.p.c.